

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 28 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 50

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια ἴδε σελ. 385)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΕΝΔΕΚΑ ΕΤΗ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

Ὁ τίτλος τοῦ παρόντος κεφαλαίου φανερόναι, ὅτι αἱ περιπέτειαι τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τῶν συντρόφων του μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἰάνας, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐν τῇ νήσῳ Τσάλαλ διαμονῆς των ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν συντομῇ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ναῦται, ὁ Τρίν-κλῆς, ὁ Ροδέρτος καὶ ὁ Κοβίνος, μετεκομίσθησαν ἀμέσως εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐκεῖ ἠδυνήθησαν νὰ συνέλθουν ταχέως. Ἡ πεῖ-να, καὶ μόνον ἡ πεῖνα, τοὺς εἶχεν ἐξασθενίσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ τοὺς ἐκλαμ-βάνῃ τις ὡς νεκρούς. Ἦρκεσε δὲ ὀλίγη τροφή καὶ μερικά κύπελλα τείου θερμοῦ, ἀναμειγμένου μὲ οὐίσκη, διὰ νὰ νικηθῶσιν τὰς δυνάμεις των καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ζωὴν σχεδὸν αὐτοστιγμῇ.

Δὲν θὰ περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν συγκινητικωτάτην σκηνήν, ἣτις ἔλαβε χώραν ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν του Λάν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπῶ ὅτι τὴν ἡσθάν-θημεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅτι ἐκλαύσαμεν ὅλοι, καὶ συγχρόνως ἀνεπέμψαμεν πρὸς τὸν Ὑψιστον Θεμοτάτην προσευχὴν εὐχαριστίας. Τόση ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ παρόντος, ὥστε δὲν ἐσυλλογιζόμεθα πλέον τοὺς ἀγνώστους κινδύνους τοῦ μέλ-λοντος... Ἀλλως τε, ἡ θέσις μας δὲν μετεβλήθη διαμῆς,

διὰ τῆς παρουσίας τῆς λέμβου ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν εἶχαμεν τώρα εἰς τὴν διάθε-σίν μας ;

Ὁρεῖλω νὰ εἰπῶ, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἱστορίαν του, ἠθέλησε νύκτουσιν πρῶτα τὰς ἰδικὰς μας περιπετείας. Οὕτω μὲ ὀλίγας λέξεις ἐμαθε τὰ κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ νε-κροῦ τοῦ Πάτερσων, τὸ ταξιδεῖόν μας μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ ναυάγιον τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τέλος τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἐμα-θεν ἐπίσης πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζεν ὁ Δίρκ Πέτερς σχετικὸν πρὸς τὸν Ἀρθούρον

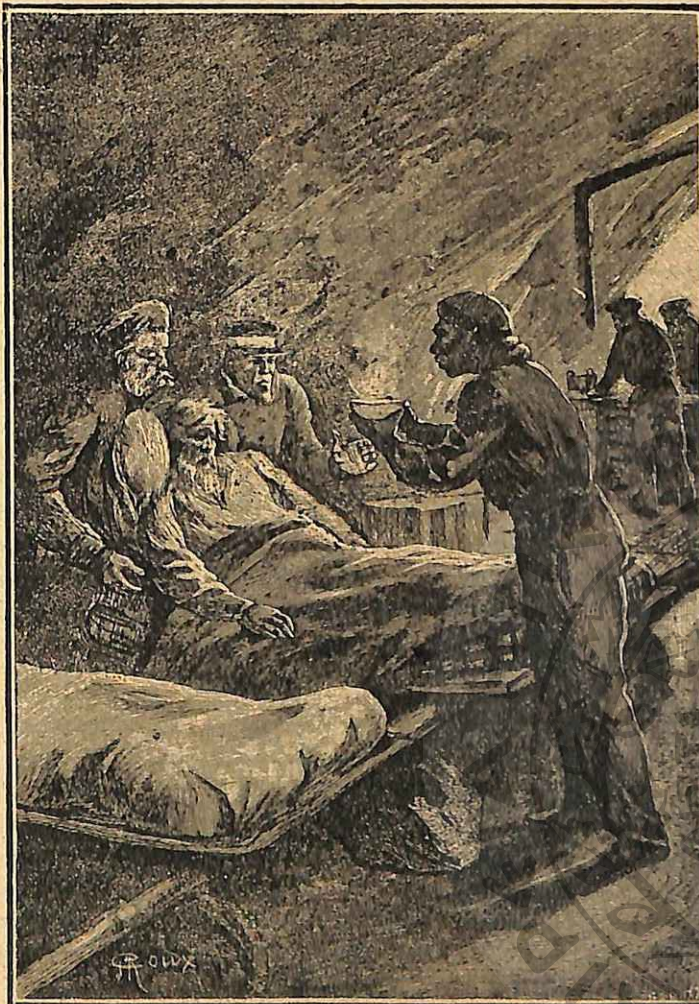
Πύμ, τὸν ὁποῖον ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνόμιζε νεκρόν, διότι εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐτάφη ὑπὸ τοὺς βρά-χους τοῦ Κλόκ-Κλόκ, μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν τῆς Ἰάνας, μ' ἐκπληξίν του δὲ καὶ χαρὰν ἤκουε τώρα ὅτι εἶχε σωθῇ ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης.

Εἰς τὰς διηγῆσεις ταύτας ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἀπεκρίθη, συγκεφαλαιώντας τὰ κατὰ τὴν ἐνδεχθετὴ διχμομήν του ἐπὶ τῆς νή-σου Τσάλαλ.

Ὡς ἐνθυμέσθαι, τὴν 8 Φεβρουαρίου 1828, ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἰάνας —ἐκτὸς ἑξ ἄνδρων, οἱ ὁποῖοι εἶχον μείνῃ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐπὶ τοῦ πλοίου, — ἀπεβιβάσθη διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ χωρίον Κλόκ-Κλόκ. Συμπεριλαμβανομένων τοῦ πλοιάρχου Οὐίλλιαμ Γκὺ, τοῦ ὑποπλοιάρχου Πάτερσων, τοῦ Ἀρθούρου Πύμ καὶ τοῦ Δίρκ, ἦσαν ἐν ὅλῳ τριάκοντα δύο ἄνδρες, ὠπλισμένοι μὲ τυρέκια, πιστόλια καὶ μαχαί-ρας. Ὁ Τίγρις, ὁ σκύλος τοῦ Πύμ, τοὺς συνώδευσεν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν στε-νὴν φάραγγα, τὴν μεταξὺ τῶν βράχων, ἡ ὁποία ὠδήγει πρὸς τὸ χωρίον, ὁ ὅμιλος διηρέθη. Ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ὁ ναύτης Ἀλλεν, εἰσῆλθον εἰς μίαν χαράδραν, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ σύντροφοί των δὲν τοὺς ἐπα-νίδον πλέον.

Μετ' ὀλίγον, τῶνόντι, συνέ-βη ἡ καταστροφή, τὴν ὁποῖαν γνωρίζετε. Ὁ ὑπερκείμενος βράχος κατέρρευσεν ἐξαίφνης ὁλόκληρος, καὶ ἔθαψεν ὑπὸ τὰ συντρίμματά του τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς εἰκοσιο-κτὼ συντρόφους του. Ἐξ αὐ-τῶν αἱ εἰκοσιδύο συνετρίβησαν ἀμέσως οἱ λοιποὶ ἐπὶ τὰ ἐσώ-θησαν ὡς ἐκ θαύματος, προ-φυλαχθέντες ὑπὸ τὴν σκέπην εὐρέος κοιλώματος, τὸ ὁποῖον

« Ἦρκεσεν ὀλίγη τροφή καὶ μερικά κύπελλα τείου θερμοῦ. . . » (Σελ. 393, στήλ. α'.)

έσχηματίσθη κατὰ τὴν κατάρρευσιν. Ἦσαν δὲ οὗτοι : ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ Πάττερσων, ὁ Ροβέρτος, ὁ Τρίνκλιν, ὁ Κοβίνος—καὶ ἀκόμη ὁ Φώρφ καὶ ὁ Λέξτων, ἀποθανόντες κατόπι. Ὡς πρὸς τὸν Τίγγριν, κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν ἂν εἶχε σωθῇ ἢ ὄχι.

Οἱ ἐπιζήσαντες ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σεισμοῦ. Κατόπι δὲ ὁμῶς ἐπέστησαν, ὅπως καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὅτι ἡ κατάρρευσις ἦτο ἔργον τοῦ ἀπίστου Τόο-Βίτ καὶ τῶν ὑπηκόων του.

Ἐν πρώτοις ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ κοίλωμα, ὅπου τοῖς ἔλειπε καὶ τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ. Ὅπως εἰς τὸν πρὸς τὰριστερὰ βράχον, οὕτω καὶ εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὑπῆρχε λαβύρινθος, καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν τούτου διαδρόμων ἔρποντες, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατῴρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς ἄλλο σπήλαιον, ὅπου τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ εἰσῆρχοντο ἀφθόνως. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδον καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τῆς Ἰάνας, καὶ τὴν ἔκρηξιν, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς χιλίους περὶ που ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν τελείαν καταστροφὴν τῆς γολέτας.

Ὁ Τόο-Βίτ καὶ οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν ὑπηκόων του, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶν ὅτι ἐσώθη κανεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰάνας. Ἐκ τούτου, ἀφ' ἐνδὸς μὲν ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ ζήσουν ἀνενόχλητοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τοῦ Κλόκ Κλόκ, ὅπου ἐτρέφοντο διὰ τοῦ κρέατος κατὰ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα συνελάμβανον εὐκόλως διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ λεπτοκαρύων. Ἦναπτον δὲ πῦρ προστρίβοντες τεμάχια ξύλων ξηρῶν. . . Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας εἶδον ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη ἐπὶ πολὺ τὴν ζωὴν ταύτην. Μετ' ὀλίγον τὰ πτηνὰ θὰ ἐτελείωναν, κατόπι δὲ καὶ τὰ λεπτοκάρυα. Καὶ ἂν δὲν ἠθελον νὰ ποθάνουν ἐκεῖ μέσα ἐκ τῆς πείνης, ἂν ὄχι ἐκ τῆς δίψης—διότι μία πηγὴ τοῖς ἐπρομήθευεν ἄρκετον καὶ διαυγὲς ὕδωρ,—ἐπρεπε ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, νὰ φθάσουν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ νὰ φύγουν, καταλαμβάνοντες διὰ τῆς βίας κανὲν τσαλακίδιον πλοῖον. Γνωρίζοντες ἤδη ὑπὸ ποίας περιστάσεις κατῴρθωσαν τοῦτο ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, μετὰ ὀκταήμερον μόνον διαμονὴν ἐν τῷ λαβυρίνθῳ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εἶχον παρέλθῃ δεκάπέντε ἡμέραι, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μετὰ τῶν συντρόφων του δὲν εἶχον εὐρὴ ἀνάμνησιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Καὶ ὥσως θὰ εὕρισκον εἰς τὸ κρησφύγετον ἐκεῖνο οἰκτρὸν θάνατον, ἂν αἴφνης, τὴν 22 Φεβρουαρίου, δὲν ἐπῆρχετο σημαντικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον μετέβαλε διαμριὰς τὴν θέσιν των.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Πάττερσων, ἐκάθηντο, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου των ἀνήσυχοι, συνμιμούμενοι περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐξῶς ἔδλεπον μεγάλας τινὰς χελώνας· αἱ ὁποῖαι εἰσπον ἐπὶ τῆς παραλίας, θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν ἠδύναντο νὰ τὰς συλλάβουν, διότι ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐτρέφοντο ἀποκλειστικῶς καὶ ἰσχνότατα μὲ λεπτοκάρυα. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξέλθουν, ἀφ' οὗ ἐκατοντάδες ἰθαγενῶν εὕρισκοντο ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παραλίας, πηγαινοερχόμενοι, ἐργαζόμενοι, φωνάζοντες τὸ αἰώνιον των ἐκεῖνο : Τ ε κ ε λ ῖ - λ ῖ ! !

Ἐξαιρῆς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο συνετάρχητο. . . Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἐφευγον προτροπαδὴν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Μερικοὶ μάλιστα ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ πλοῖα τῶν, ὡς ἂν φοβερός τις κίνδυνος τοὺς ἠπειλεῖ ἐκ τῆς ξηρᾶς. . .

Τί συνέβαινε ;

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐνόησαν μετ' ὀλίγον τὸ αἶτιον τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ φόβου ἐκείνου. Ἐν ζῶν, ἐν τετράποδον λευκόν,—τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον φοβοῦνται δεισιδαιμόνως οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ,—ἐρρίφθη μαινόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁμίλου καὶ ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐκβάλλον ἀπὸ τὸ στόμα του λευκὸν ἄφρον καὶ φρικώδη οὐρλιάσματα. . . Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἀνίσχυροι ἐκ τοῦ τρόμου νάμυνθωσι κατὰ τοῦ λευκοῦ ζώου, ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν ἀνακράζοντες : ἄ ν α - μ ὁ ο - μ ὁ ο ! καὶ λ ἄ μ α - λ ἄ μ α !

Καὶ τὸ λευκὸν ζῶον ἦτο ὁ Τίγγρις ! . . Εἶχε σωθῇ ἐκ τῆς καταστροφῆς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας περιεπλανήθη εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Κλόκ-Κλόκ, ἐπανήρχετο ἤδη, ἐνσπεύρων τὸν τρόπον μετὰ τῶν ἀγρίων. . . Ἐνθυμίσθη, ὅτι μίαν φορὰν εἶχε παρουσιάσῃ συμπτῶματα ὑδροφοβίας, εἰς τὸ κύτος τοῦ Κράμ π ο υ ; Ἐ, αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ἀληθινὰ λυσσασμένος καὶ ἠπειλεῖ μὲ θανατηφόρα δῆγματα ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τον φονεύσῃ· ὅλοι εἶχον παραλύσῃ ἐκ τοῦ τρόμου πρὸ τοῦ λευκοῦ. . . καὶ ἐζήτησαν σωτηρίαν εἰς τὴν φυγὴν. Οὕτως ἐγκατέλειψαν ὄχι μόνον τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν νήσον, διαπαντός. Ὁ Τόο-Βίτ καὶ ὁ Βάμπος, οἱ μεγιστάνες οὕτως εἰπεῖν τοῦ Κλόκ Κλόκ, καθὼς καὶ πλῆθος λαοῦ, εἶχον ἤδη καταφύγῃ διὰ τῶν πλοιαρίων εἰς τὰς γειτονικάς νήσους. Ὅλίγαι τινὲς ἐκατοντάδες ἰθαγενῶν εἶχον μὲν ἐλθὲν κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν νήσον Τσάλαλ, ἐλλείψει μέσου-φυγῆς. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν εἶχον δεῖχθῇ ὑπὸ τοῦ Τίγγριδος, προσεβλήθησαν μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ λύσσης· καὶ τότε—θῆαμα ἀποτρόπαιον,—ἐρρίφθησαν κα-

τὰ τῶν ἄλλων καὶ τοὺς ἐξέσχισαν διὰ τῶν ὀδόντων. Οἱ σωροὶ τῶν ὀστέων, τοὺς ὁποῖους εἶδαμεν εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Κλόκ Κλόκ, ἦσαν τὰ λείψανα τῶν ἀγρίων τούτων, κατακείμενα ἐκεῖ πρὸ ἐνδεκαετίας ! Ὡς πρὸς τὸν δυστυχῆ σκύλον, καὶ οὗτος εἶχε φοβῆσθαι, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀκτῆς ἐκείνης, ὅπου ὁ Δίρκ Πέτερς ἀνεῦρεν, ὡς ἐνθυμίσθη, τὸν σκελετὸν του, φέροντα ἀκόμη περιλαίμιον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε χαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. . .

Τότε μόνον ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ κρησφύγετου των. Ὁλη ἡ νήσος ἦτο πλῆν ἐκ τῆς διάθεσιν των, καὶ ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἀνέτως, ἀναμένοντες μόνον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ φύγουν. Ἐγκαθιδρύθησαν ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς,—ἐντὸς σπηλαίου, ὁμοίου μὲ τὸ ἰδικόν μας,—διότι ἐκ τοῦ χωρίου δὲν ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, καὶ ἠθελον πάντοτε νὰ τὴν βλέπουν, μὲ τὴν ἐλπίδα,—τὴν ἀμυδρὴν τὴν φεῦ !—ὅτι κανὲν πλοῖον ἠδύναντο νὰ προσεγγίσῃ τὴν νήσον Τσάλαλ καὶ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Ἀλλως τε ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευάσουν μόνον τῶν πλοιαρίων, ἐλλείψει τῶν ἀπαιτούμενων ἐργαλείων.

Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς τὸ σπήλαιον τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς, οἱ ἐπτά ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας ἐζήσαν ἐπὶ ἔτη μακρά. Οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ πράξουν, εἰμὴ νάναμνουν. . . καὶ ἀνέμενον. Δὲν εἶχον φόβον νὰ τοὺς λείψουν αἱ ζωοτροφίαι. Τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ τότε ἀκόμη ἦτο εὐφορώτατον, ἐκτὸς τούτου εἶχον μείνῃ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν κατοικιδίων ζώων, τὰ ὁποῖα ἔτρεφον οἱ ἰθαγενεῖς. Καὶ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς ταύτης, ἐπὶ ἐνδεκα ὅλα ἔτη, οὐδὲν ἐπῆλθε νὰ ταραξῇ. Οὐδεὶς κίνδυνος τοὺς ἠπειλῆσε ποτέ. Μόνον, ὅτι ἐφόσον παρήρχοντο τὰ ἔτη, ἔχοντο βαθυβαθὴν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἠδύναντο νὰ ἔλθῃ πλοῖον διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀπηλπίσθησαν ἐντελῶς.

Τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1839,—ὅπως κατ' ἔτος, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν,—ἤρχισαν νὰ φαίνωνται οἱ πλωτοὶ πάγοι τοὺς ὁποῖους τὸ ρεῦμα παρέσυρε πρὸς βορρᾶν.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τῶν ἐπτά ἐκείνων δυστυχῶν, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον. Τὸν ἐκάλεσαν, τὸν ἀνέμειναν, τὸν ἐζήτησαν. . . Τίποτε ! Δὲν ἐφαίνετο, δὲν ἔμελλε νὰ φανῇ ποτέ. Ὑπέθεσαν ὅτι θὰ τοῦ συνέβῃ κανὲν δυστύχημα, ὅτι, τὸ πιθανώτερον, θὰ ἐπνίγη.

Ἦτο ὁ Πάττερσων, ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰάνας, ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ. . . Ὅποια λύπη διὰ τοὺς ναυαγούς ἡ ἐξαφάνισις αὐτῆ !

Καὶ τώρα μόλις ἐμάνθανεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ὅτι ὁ Πάττερσων—ὑπὸ ποίας περιστάσεις οὐδεὶς ποτε ἔμαθεν,—εἶχε παρασυρθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἐφ' ἐνδὸς ὁ-

γχοπάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς πείνης. Τὰ λοιπὰ εἶνε γνωστά.

Τὸ πρῶτον τοῦτο δυστύχημα ἠκολούθησαν καὶ ἄλλα. Πέντε μῆνας μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Πάττερσων, σεισμὸς φοβερὸς ἀνεστάτῳ τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ καὶ κατέστρεφεν ἐντελῶς τὸ πρὸς δυσμὰς ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ πέντε σύντροφοί του θ' ἀπέθνησκον βεδαιῶς ἐκ τῆς πείνης, ἂν δὲν εὕρισκον τὸ μέσον νὰ φύγουν ἐκ τῆς νήσου ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς θέσιν πλέον νὰ τοὺς θρέψῃ.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ θεία Πρόνοια τοῖς ἔστειλε μίαν λέμβον. Προήρχετο βεδαιῶς ἐκ τινος τῶν γειτονικῶν νήσων, καὶ τὸ ρεῦμα τὴν ἔφερε σχεδὸν μέχρι τοῦ σπηλαίου των.

Ἐφόρτωσαν ἀμέσως εἰς τὴν λέμβον ταύτην ὅσα τρόφιμα ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ, εἰσῆλθον καὶ αὐτοὶ, καὶ ἐγκατέλειψαν διαπαντός τὴν νήσον Τσάλαλ.

Δυστυχῶς ἐπνεε τότε ἄνεμος σφοδρότατος, οφειλόμενος εἰς τὸν πρόσφατον σεισμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε συνταράξῃ ὄχι μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν. Καὶ ὁ ἄνεμος οὗτος, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν νάντιπαλαίσουν, παρέσυρε τὴν λέμβον πρὸς νότον, παραδῶστας αὐτὴν εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ὠδήγησε καὶ τὸν ὀγκοπαγόν μας μέχρι τῆς ἀκτῆς τῆς Χώρας Ἀλδράνου.

Ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν μῆνας οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι ἐφέροντο διὰ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰλλάξουν διεύθυνσιν. Μόλις τὴν 2 Ἰανουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους 1840, παρετήρησαν μίαν γῆν—ἐκείνην ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν ἔβρεχε πρὸς ἀνατολὰς ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας. Καὶ ἀπὸ τὴν Χώραν τοῦ Ἀλδράνου ἀπέτρεξε μόλις πεντήκοντα μίλια. Ναι, τόση μόνον ἀπόστασις μᾶς ἐχώριζεν ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἠλθομεν ζητοῦντες τόσῳ μακρὰν καὶ τοὺς ὁποῖους δὲν ἠλπίζομεν νὰ εὕρωμεν πλέον !

Ἐκεῖ προσήραξαν ἐπὶ τέλους καὶ ἀπεβίβάσθησαν. Ἀλλ' ὁποία διαφορά ἀπὸ τὴν νήσον Τσάλαλ—τὴν πρὸ τοῦ σεισμοῦ,—ἡ μᾶλλον ὁποία ὁμοιότης μὲ τὴν Χώραν Ἀλδράνου ! Ἐδαφος ἄγονον, ξηρὸν, ἄμμος καὶ βράχοι, καὶ οὕτε δένδρα, οὕτε θάμνοι, οὕτε χλόη ! Αἱ ζωοτροφίαι τῶν ναυαγῶν εἶχον τελειώσῃ, καὶ ἐτρέφοντο τόσον ἰσχνῶς, ὥστε δύο ἐξ αὐτῶν δὲν ἠμπόρεσαν νάνθεξουν περισσότερον : ὁ Φώρφ καὶ ὁ Λέξτων ἀπέθανον ἐξ αἰτίας.

Οἱ τέσσαρες ἄλλοι δὲν ἠθέλησαν νὰ μείνουν οὕτε στιγμὴν εἰς τὴν γῆν ἐκείνην τὴν ἄβυσσον. Μὲ τὰς ὀλίγας ζωοτροφίας, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἔμενον, ἐπεβίβάσθησαν πάλιν τῆς λέμβου καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ἀφῆθησαν εἰς τὸ ρεῦμα. . .

Οὕτως ἐταξείδευσαν ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἀκόμη ἡμέρας. Αἱ τροφαὶ των ἐξηντλή-

θησαν ἐντελῶς· καὶ βεδαιῶς θάπηνθησκον, διότι εἶχον νὰ φάγουν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας. . . ὅταν ἡ λέμβος των, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας κτεσκεῖντο ἀναισθητοί, ἐφάνη ἐξωθεν τῆς Χώρας Ἀλδράνου.

Πρῶτος τὴν εἶδεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ δὲ Δίρκ Πέτερς, ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, κατῴρθωσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μιγὰς ἔθετε τὸν πόδα ἐντὸς τῆς λέμβου, ἀνεγνώρισε τὸν πλοίαρχον τῆς Ἰάνας καὶ τοὺς ναύτας Ροβέρτον, Τρίνκλιν καὶ Κοβίνον. Βεδαιῶς ὅτι ἀνέπνεον ἀκόμη, ἔλαβε τὰς κόπας, διηυθύνθη πρὸς τὴν ξηρὰν, καὶ ὅταν δὲν ἀπέτρεξε παρὰ ὀλίγον, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ μᾶς ἐφώνασε :

— Ζῆ ! . . Ζῆ ! . .

Καὶ τώρα οἱ δύο ἀδελφοὶ εὕρισκοντο συνηνωμένοι εἰς τὴν ἔρημον, τὴν ἀπρόσιτον ἐκείνην γωνίαν τῆς Χώρας Ἀλδράνου !

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπιλόγος)

Ἀγαπητοί μου,

ΥΓΗ λοιπὸν ἦτο ἡ Ἀγωγή τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ὅπως τὴν εἶδαμεν εἰς τὰς τέσσαρας προηγουμένας ἐπιστολάς, καὶ αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει ὅσοι θάναγνώσετε ἢ θὰ ἐπαναλάβετε τὸν Πράξιον τὸν Νέον—διότι δὲν εἶνε ἐκ τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκει κανεὶς μόνον μίαν φορὰν. . .

Καὶ τώρα ἐπιστρέφωμεν ἀπὸ τὸ ὠραῖον προσκύνημα μας, καὶ ἐπαναβλέπομεν τὰς νέας Ἀθήνας, καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν σύγχρονον Ἀγωγήν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν διεκόψε τὸ ὄνειρον τῆς Ἀρχαίας. Ὅποια διαφορά, ἀγαπητοί μου ! Πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ τόσον ὠραία καὶ διὰ μικροῦς καὶ με-

γάλους, παρήλθεν ἀνεπιστρεπτέ ! . . Ἀς προσπαθῶμεν τοῦλάχιστον νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν σπουδὴν τῆς, νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς, νὰ φωτισθῶμεν ἀπὸ τὰς ἀκτίνας, τὰς ὁποίας ἀκόμη σκορπίζει τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο φῶς !

Εἶδομεν πόσον εὐκόλος, πόσον ἄνετος, πόσον ἐλευθερά, πόσον ἀνθρωπινῇ ἦτο ἡ ἀρχαία Ἀγωγή. Πρῶτον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη δὲν εἶχον προοδεύσῃ αἱ Ἐπιστήμαι, δὲν εἶχον πολλὰ πλασιασθῇ αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ ποικιλήσῃ τις. Τοὺς μαθητὰς λοιπὸν δὲν τοὺς ἐφόρτωναν μὲ μαθήματα χιλίων εἰδῶν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ. Εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ μὲ ὀλίγον κόπον ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ποικιλήσῃ ὅλας τὰς γνώσεις τῶν συγχρόνων του, καὶ σπουδάζων, νὰ ἔχῃ πολλὰς ὥρας ἐλευθερίας διὰ νὰ χαίρεται καὶ τὴν ζωὴν. «Εὐτυχὴς ἐποχὴ,—λέγει ἕνας γάλλος σοφός, ὁ Παῦλος Ζιράρ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν εἰδικῶς τὰ κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἀγωγήν,—εὐτυχὴς ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀνθρωπότης δὲν εἶχε καταβληθῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐκπαιδευθῇ, χωρὶς νὰ παρνηθῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου !»—Ἐπειτα, (καὶ τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον,) διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐκπαίδευσις δὲν εἶχε τὸν χαρακτήρα τῆς σημερινῆς. Ὁ ἐλεύθερος πολίτης δὲν ἐσπούδαζε διὰ νὰ πωλήσῃ τὰς γνώσεις του, διὰ νὰ τὰς κάμῃ ἐπάγγελμα· ἀπλῶς καὶ μόνον ἐσπούδαζε διὰ νὰ βελτιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, διὰ νὰ μορφώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος. Σὰς εἶπα εἰς προηγουμένην μου ἐπιστολήν, ὅτι τότε οὕτε ἐξετάσεις ἐγίνοντο, οὕτε διπλώματα ἐδίδοντο. Κανεὶς δὲν ἐμάνθανε γράμματα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γίνῃ δάσκαλος, κανεὶς δὲν ἐμάνθανε μουσικὴν διὰ νὰ ζήσῃ ὡς αὐλητῆς ἢ κιθαριστής, κανεὶς δὲν ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὴν γυμναστικὴν, διὰ νὰ γίνῃ ἀθλητῆς ἐξ ἐπαγγέλματος. Βεβαίως, ἂν κανεὶς ἐδυστύχει, ἂν ἔχανε τὴν περιουσίαν του, ἠδύναντο νὰ ζήσῃ ἐντὶμῶς διὰ τῶν γνώσεων τὰς ὁποίας νέος ἔλαβε. Ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς παιδείας—ὅπως δυστυχῶς θεωρεῖται σήμερον. Τότε ἀκόμη εἶχεν ὅλην τὴν τὴν ἰσχὺν τὸ γνωμικὸν «ἡ παιδεία ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις κόσμος, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις καταφυγή». Εἰς τοῦτο προσθέτατε καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο σημαντικὸν γινώρισμα, δηλαδὴ τὴν ἐκ παραλλήλου ἀνάπτυξιν σώματος καὶ πνεύματος περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔλεγα προχθὲς, καὶ θὰ ἔχετε πλήρη τὸν χαρακτήρα τῆς Ἀγωγῆς τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων,

καί πλήρη τὴν διαφορὰν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει παραβαλλομένη πρὸς τὴν σύγχρονον ἀγωγὴν.

Τὸ παρελθὸν δὲν ἐπανερχεται, σὰς τὸ εἶπα. Ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν σήμερον ἐντελῶς παρόμοιον σύστημα ἀγωγῆς. Ἄλλος ὁ ὁργανισμὸς τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἄλλαι αἱ συνθήκαι καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ βίου, ἄλλος ὁ χαρακτήρ τῆς Ἀγωγῆς. Ἀλλ' ὅσον ἡμποροῦμεν, ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοῦλάχιστον, ἄς μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους. Ἀς μὴ παραμελῶμεν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ σώματος, καὶ ὅσων σημασίαν δίδομεν εἰς τὰ μαθήματα, ἄλλην τὴν τὴν δίδωμεν καὶ εἰς τὴν γυμναστικὴν. Ἀς μὴ ἐκλαμβάνωμεν τὴν παιδείαν ὡς μέσον βιοποριστικόν, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως ὡς μέσον ἠθικῆς τελειοποιήσεως. Κατὰ βάθος καὶ κατ' οὐσίαν ἡ Ἀγωγή εἶνε πάντοτε μία καὶ ἡ αὐτή. Ὁ Ζιρὰρ λέγει: « Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις Ἀθήναις, ὑπάρχει ἄλλη Ἀγωγή ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία ἄγει πρὸς τὴν Ἀρετὴν; »

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 389)

— Πᾶμε πρῶτον νὰ δειπνήσωμεν, εἴπεν ὁ κύριος Δούμανης, καὶ ὕστερα λογαριαζόμεθα. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸ κιβώτιον. . . Δόσε μου το, φίλτατε Γαζή, θά το φυλάξω καλλίτερον ἀπὸ σέ.

— Μηλιά, δόσε μου τὸ χέρι σου, εἴπεν ὁ νέος. Πρέπει νὰ εἶσαι κουρασμένη. — Εἶμαι ὀλίγον, κύριε. . . ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσα. . .

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Μηλιάς καὶ το ἐπέρασεν εἰς τὸν βραχίονά του. Ἐξεκίνησαν. Ὁ Ζοζὸς εἶπε πρὸς τὸν κ. Δούμανην:

— Νά ἡ ἄμαξα!

Καὶ ἔδειχνεν ἕνα σημεῖον μελανόν, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαύρου ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνουν.

Ὅταν ἔφθασαν καὶ ἐκάθισαν ὅλοι εἰς τὸ ἀμάξι,

— Γρήγορα, Πέτρε! εἴπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην. Θά μας πᾶς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο ποῦ ἐπρωτοπήγαμε. Ἐχομε ὅλοι μιὰ πεῖνα φοβερή. Ἀλήθεια, Γιαννάκη;

— Ἀλήθεια, κύριε! ἀπήντησεν ὁ μικρός. Ἀπὸ τὴν πολλὴν πεῖνα ποῦ ἔχω, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν πεινῶ πειά.

— Ἄν θέλετε, κύριε, νὰ πάρете κάτι τι, ὡς παῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο, ἔλεγεν ὁ Ζοζὸς κόπτων εἰς φέτας ἕνα ψωμί καὶ ἕνα περίφημον ζαμπόνι, καὶ ἐτοιμάζων ποτήρια καὶ μπουκάλια. — Πᾶρε αὐτά, Γιαννάκη, εἴπεν ὁ

στερα πρὸς τὸν φίλον του, καὶ δόσε τα εἰς τοὺς κυρίους.

Ὁ μικρὸς ἐγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ καθισμά του καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κ. Δούμανην ἕνα δίσκον, λέγων:

— Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ ζαμπόνι, κύριε, νὰ ἰδῆτε τί ὠραῖο ποῦ εἶνε.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Φαίνεται ὅτι τὸ ἐδοκίμασες πρὶν ἀπὸ ἐμέ. . . γιατί τὸ στόμα σου εἶνε γεμάτο. . .

— Ἐνα μικρὸ κομματάκι ἐπῆρα. Εἶχε κοπῇ ἄσχημα, καὶ ὁ Ζοζὸς δὲν ἤθελε νὰ το παρουσιάσῃ ἔτσι εἰς τοὺς κυρίους. Ἀλήθεια, Ζοζὸ;

— Ναί! ἔπρεπε ὅμως νὰ περιμένῃς νὰ φάγουν πρῶτα οἱ κύριοι!

Τὸ ζαμπόνι τοῖς ἐφάνη ἐξαιρετικῶς καὶ τὸ κρασί.

— Εὐγε, Ζοζὸ, ἡ ἰδέα σου ἦτο λαμπρά, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Μᾶς ἔκαμες νὰ ἐροτάσωμεν τὴν καλὴν ἐκβασιν τοῦ ταξιδίου μας. . . Ἐ, δὲν ὁμιλεῖς, Ἀνδρέα; ἄλλος ἦλθες, καὶ ἄλλος γυρίζεις, βλέπω. . . Ἐγὼ δὲν σε ἤξευρα ποτέ μελαγχολικόν.

— Δὲν εἶμαι μελαγχολικός, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς οἰκοδιδάσκαλος. Σκέπτομαι μόνον. . . σκέπτομαι ὅτι τὸ κιβώτιον ἀνήκει εἰς τὸ παιδί.

— Ὅχι, φίλε μου, εἶνε ἡ κληρονομία σου! τὸ πιστοποιεῖ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προπάππου σου.

— Ὅμως, ἂν δὲν ἦταν ἡ Μηλιά καὶ ὁ ἀδελφός της, ἡ κληρονομία μου θὰ ἔμεινεν ἀκόμη θαμμένη μέσα εἰς τὸν Βράχον, καὶ θὰ ἦμουν πτωχός, ὅπως ὑπῆρξα πάντοτε!

— Καὶ πῶς ἡμποροῦμεν νὰ πάρωμεν ἡμεῖς ὅ,τι σᾶς ἀνήκει; εἶπε τότε ἡ Μηλιά. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἦτο κτήμα τοῦ προπάππου σας; εἶνε ἰδικόν σας.

— Φθάνει τώρα ἡ συζήτησις, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Νά, ἐφθάσαμεν κιόλα. Ζοζὸ, νὰ παραγγείλῃς ἕνα καλὸ δειπνο, γιατί τὸ ζαμπόνι σου μοῦ ἀνοιξε πεῖο πολὺ τὴν ὄρεξιν! ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ με ἀκούσετε, Ἀνδρέα, καὶ σεῖς παιδιὰ, ἀπέψε οὔτε λέξι γιὰ τὸ θησαυρό. Ἐχομε καιρὸ νὰ μιλήσωμεν, ὅταν θὰ φθάσωμεν ἐστὶ Λάνδη. . . Ἄν θέλῃ ὁ Γιαννάκης, εἰμπορεῖ νὰ δειπνήσῃ μαζί μας.

— Ἄν μοῦ το ἐπιτρέπετε, ὅχι ἐπρωτομῶσα νὰ δειπνήσω με τὸν Ζοζὸν, εἶπεν ὁ μικρός.

— Ὅπως θέλῃς, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δούμανης.

— Γιαννάκη! τ' εἶνε αὐτά; ποῖος σ' ἐμαθε νὰ εἶσαι τόσο ἀγενής; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Μὰ ἐσύ δὲν μοῦ εἶπες νὰ μὴ λέγω ποτέ ψεύματα;

— Μὴ τον μαλώνῃς. Μηλιά! Τοῦ ἐπιτρέπω νὰ γαπᾷ τὸν Ζοζὸν καλλιτέρα ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

Τὸ δειπνον δὲν ἦτο περίφημον. Διότι τὸ Ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο δὲν ἐξημίζετο διὰ τὴν μαγειρικὴν του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ φάγουν εὐθυμότατα καὶ νὰ πιοῦν εἰς ὑγείαν τοῦ κ. Γαζή, ὁ ὁποῖος ἤρε τὸν θησαυρόν του, καὶ τῆς Μηλιάς εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξιδίου. Καὶ ἐπιτέλους ἐχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθῶν, κατευχαριστημένοι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, — καὶ ἦτο μία θαυμασία ἡμέρα, — οἱ ταξιδιώται εὐρέθησαν πάλιν μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν μετὰ τὰ τέσσαρα ἄλογα, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Λάνδην.

Πρὶν νὰ φθάσουν ἀκόμη εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν, ὁ Γιαννάκης ἐστράφη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριόν του. Ἀπὸ τὸ ὕψος του, ἐμάντευε κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ κάτι.

— Κύριε, εἶπε, ὁ Πέτρος λέγει πῶς τὰ ἄλογα θέλουν λίγο ἄχερο. . . Ἄν θέλετε, ἔχει πολὺ ἐστὶ Σταθμὸς τῆς Χωροφυλακῆς. . . Ἄ, ὅχι, ἔκαμα λάθος, ἐστὶ Ξενοδοχεῖο τοῦ Πρασίνου Σταυροῦ ἢ ἤθελα νὰ πῶ. . .

— Πολὺ καλὰ! ἄς πᾶμε!

Ἦτοτε ἀπὸ μισὴν ὥραν, ἡ ἄμαξα εἰσῆρχετο εἰς ἕν χωρίον καὶ ἔτρεχε μετὰ κρότον πολὺν εἰς ἕνα στενὸν δρόμον κακουκτωμένον. Γυναικες καὶ παιδιὰ ἐβγῆκαν εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν, διὰ νὰ θυμᾶσιν τὰ τέσσαρα ἄλογα καὶ τὸν μαῦρον ὑπηρέτην.

Ἡ ἄμαξα ἐστάθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Πρασίνου Σταυροῦ, καὶ οἱ ἐπιβάται κατέβησαν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε κάτι φίλους ποῦ ἔχομεν ἐδῶ ἐγὼ καὶ ἡ Μηλιά;

— Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐνωμοτάρχου, ποῦ μας ἐλέγατε προτῆτερα; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄ, κ' ἐγὼ θέλω νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκά του ποῦ σας ἐπεριποιήθη μετὸς τὴν καλωσύνην.

— Ἐλάτε μαζί μας, κύριε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὅχι! ἐγὼ θὰ ἔλθω ὑστερώτερα! πηγαίνετε πρῶτα σεῖς, νὰ μιλήσετε μόνοι.

Τότε τὰ δύο ἀδελφὰ διέσχισαν τὸ χωρίον κρατούμενα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προκαλοῦντα τὸν θαυμασμὸν ὅλων ὅσοι τὰ ἐβλεπᾶν νὰ περνοῦν. Ποῖα διαφορὰ μετὰ τῆς σημερινῆς τῶν ἐμφανίσεως, καὶ τῆς ἄλλης ἐκείνης, ὅταν τὰ ἐπήγαγαν νὰ τα κλείσουν εἰς τὴν φυλακὴν, ταπεινὰ καὶ ἐντροπισμένα, οἱ χωροφύλακες! Χάρις εἰς τὴν καλὴν γυναῖκα τοῦ κ. Ἐνωμοτάρχου ἐγγλύψαν τότε ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Δι' αὐτὸ μὴ ποτεν συγκίνησιν ἐσυλλογίζοντο τώρα ὅτι θὰ τὴν ἐπανεβλεπᾶν καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἡμπο-

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἡ Βασίλισσα ἔδωσε παραγγελίαν εἰς τὸν λεπτοουργόν της νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κουτί, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρεβάτοκάμαρα τοῦ Γιούλιβερ, καὶ ἕνας περίφημος τεχνίτης, ποῦ ἔκαμνεν ἀγιοδοσιεῖατικα παιγνίδια, ἀνέλαβε νὰ το ἐπιπλώσῃ μ' ἕνα κρεβάτακι, μετὰ δύο καρεκλίτσες, μ' ἕνα τραπέζακι, καὶ μ' ἕνα ἐρμάρι διὰ τὰ ρούχα.

Ὁ Γιούλιβερ, ποῦ ἦταν καὶ αὐτὸς πολὺ ἐπιδέξιος, ἐπρόσθεσε καὶ δύο πολυθρόνες, ποῦ της ἐπλεξε μόνος, τοῦ ἀπὸ τὰ μαλλιά ποῦ ἐπεφταν ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Βασίλισσας, ὅταν τὴν ἐκτένιζαν. Ἡ πολυθρόνες αὐτὲς ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ ὁλὴν τὴν Αὐλὴν.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ τὸ κτένι τοῦ εἶχε σπάσῃ, κατεσκευάσεν ἕνα ἄλλο, ἀπὸ ἕνα κομμάτι ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύτευσε γιὰ δόντια μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Βασιλεὺς ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μουσικὴν, εἶδε συγχά συναυλίας, εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκετο καὶ ὁ Γιούλιβερ μέσα εἰς τὸ κουτί του. Ἀλλὰ τί φοβερὸν κρότον ποῦ ἔκαμναν ἐκεῖνα τὰ ὄργανα! Ἐκατὸ μπάντες ἂν ἐπαίζαν ὅλες μαζί, πάλι δὲν θὰ ἔκαμναν τόσο κακόν! Ὁ Γιούλιβερ, ὁ ὁποῖος ἤξευρε πῶς νὰ διασκεδάσῃ τὸν Βασιλέα, τὴν Βασίλισσαν καὶ ὅλην τὴν αὐλὴν μετὰ ἕνα καλὸ κομμάτι.

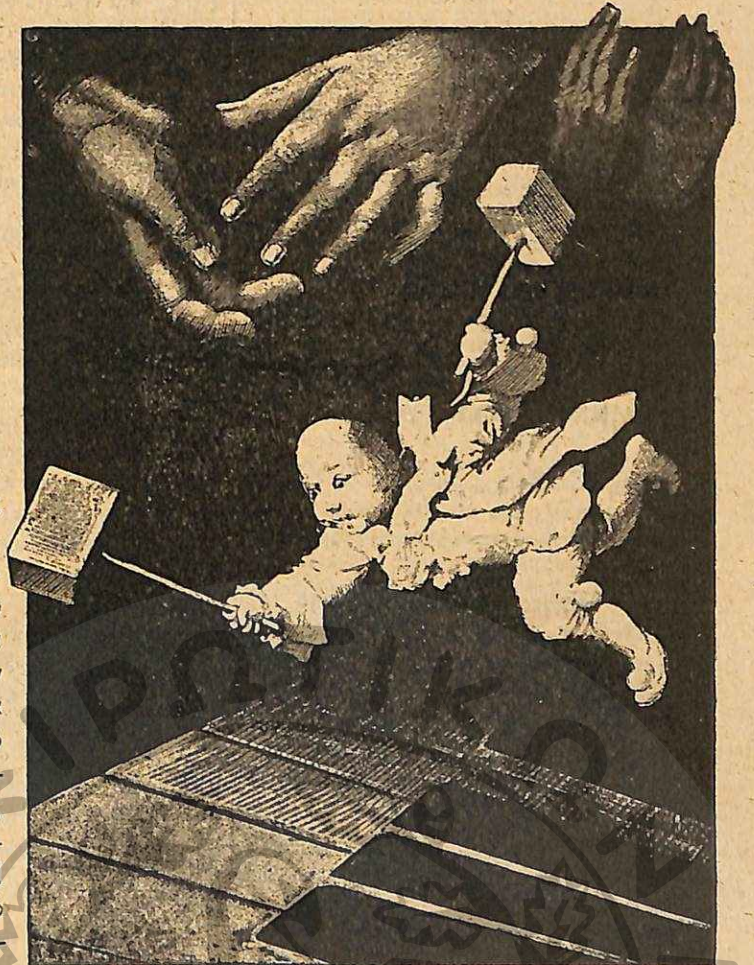
Ἀλλὰ πῶς νὰ παίξῃ; Τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου, ποῦ εἶχαν εἰς τὸ παλάτι, ἦσαν τόσο μεγάλα καὶ βαρεῖα, ποῦ ἔπρεπε, διὰ νὰ βγάλουν ἦχον, νὰ τα κτυπᾷ με γροθιὰς δυνατὰ καὶ ἂν ἀπλωνε καὶ τὰ δύο χέρια μαζί, μόλις ἡμποροῦσε νὰ γκαλιάσῃ πέντε κόκκαλα.

Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ κατασκευάσῃ δύο κόπανα ἀπὸ ξύλον διὰ νὰ κτυπᾷ με αὐτὰ τὰ κόκκαλα. Πραγματικῶς ἐπῆρε τὰ κόπανα, ἀνέδρακν ἐπάνω εἰς τὸ ὄργανον, ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρὴ ἕως τὴν ἄλλην, κτυπώντας ὁλονὲν τὰ κόκκαλα ποῦ ἤθελε, καὶ ἔτσι κατωρθώσε νὰ παίξῃ τὸ κομμάτι του.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Γιούλιβερ εὐχαρίστησε πάρα πολὺ τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἔδειξαν τὴν εὐχαρίστησιν των μετὰ ἄφωνα καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἀλλὰ τὸ παράξενον αὐτὸ παίξιμο ἐκούρσσε τόσο πολὺ τὸν δυστυχισμένον Γιούλιβερ, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ μείνῃ δύο μέρες ἐπὶ κρεβάτι.

Τὶ ἀπέγινε θὰ σὰς το εἰπῶ μεθαύριον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

[Μῦθος Κριλῶφ]

Σὲ ξόδεργα πιασμένο καναρίνι κτυπώντας τις φτερουγές του, ἐθρῆναι τότε ἕνα περιστέρι προσπερνώντας σιμὰ του στέκει κ' εἶτοι ἀναγελώντας τοῦ λέγει: «—Τὶ ντροπὴ, νὰ γελασθῇς... μετὰ τέτοια ὠραία ἡμέρα νὰ πιασθῇς! Μὰ ἐμένα, σοῦ ὀρκίζομαι ἐστὶ φῶς μου, ἂς ἔχῃ πρῶτα δόξα ὁ Θεός μου, ἐστὶ δίκτυον αὐτὸ κάνεις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ με τσακώσῃ, ὅσο ἂν προσπαθοῦσε! Ἀλλὰ, ἐνῶ αὐτὰ ἐμωρολογοῦσε ἐστὶν ἴδια ἐκεῖνη ξόδεργα κολλᾷ. . . καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, τὴν ἔπαθε καλά!

Μικρὸ περιστερᾶκι, θὲ νὰ μάθῃς νὰ μὴ περιγέλῃς ἄλλη φορὰ τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ πάθῃς καὶ σὺ τὴν ἴδια ἐκεῖνου συμφορὰ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ο τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα
Καί σπίτι τὸ καράδι,
Καί ἡ καρδιά μου χαίρεται
Ὅσο ἡ φορτοῦνα ἀνάβει.

Ο τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Προσκέφαλο τὸ κύμα,
Καί τὰ γαλάζια βάρη της
Πάντ' ἀνοιγμένο μνημα.

Ο τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Καί τὰ γαλάζια βάρη της
Μὰ ἡ Παναγία ἡ Δέσποινα
Ὡς τώρα με φυλάγει.

Ο τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Μὰ δὲν με σκιάζει ὁ Χάρος,
Ἡ γαλανή σημαία μας
Μοῦ δίνει πάντα θάρρος.

Ο τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα
Καί πόθος μου ὡς τὸ μνημα:
Νᾶν' πάντοτε ἡ πατρίδα μου
Βασίλισσα 'στὸ κύμα.

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ναυτικὸν ᾄσμα:
«Our home is the Ocean»]

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΣΤΑΘΗ

Ο κύρ Σταθὴς ἐβόηκε μίαν ἡμέραν
εἰς τὴν χώραν, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν κ. Χρυσόφιδον,
τοῦ ὁποῖου ἐκαλλιέργησεν ἕνα κτήμα.

Ο κ. Χρυσόφιδος ἔλειπεν ἀπὸ τὸ σπίτι. Καί ὁ κύρ Σταθὴς εἰσῆλθον εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου τὴν ὥραν ἐκείνην εὐρίσκειτο μόνῃ ἡ Ἀγλαΐτσα, ἡ δωδεκαετής τοῦ θυγατρὸς, μετ' τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὰς χεῖρας.

— Καί τί καλὰ διαβάσεις ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ κύρ Σταθὴς, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ὀμιλητικὸς ἄνθρωπος, καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ καθήσῃ οὐδὲ στιγμὴν χωρὶς κουβέντα.

— Δὲν διαβάω! ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Δὲν διαβάεις; Ἀμὴ τί κάνεις τὸ λοιπὸν; Μήπως βλέπεις τίς ζωγραφίες;

— Οὔτε αὐτὸ, κύρ Σταθὴ!

— Μήπως μετᾷς τὰ γράμματα;

— Οὔτε, οὔτε... Νὰ 'στὸ πῶ, κύρ Σταθὴ, γιατί δὲν θὰ τῶδρης ποτέ. Νά, λύνω Αἰνίγματα.

— Αἰνίγματα; τί πᾶ νὰ πῇ αὐτὸ;

— Νά, εὐρετά, παραμαντέματα...

— Πῶς δὲν;

— Ἀ, παραμαντέματα! Τώρα ἐκὰτάλαβα...

— Καί ξέρεις ἐσὺ νὰ βρίσκῃς τέτοια πράγματα;

— Πῶς ὄχι; εἰμαι τρία χρόνια συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἤθελες νὰ μὴν ξέρω;

— Ἀ, ἐκὰτάλαβα! θὰ εἶνε καμμιὰ

ἐφημερίδα πού τα γράφει. Ἀς εἶνε λοιπὸν... Κάμε τὴ δουλειά σου.

Ἐξάφνῃ ἡ μορφή τοῦ κύρ Σταθὴ ἐφωτίσθη ἀπὸ ἕν μειδίαμα πολὺ παράξε-
νον, καὶ εἶπε:

— Μιὰ φορὰ πού ξέρεις καὶ βρίσκεις παραμαντέματα, νὰ σου πῶ ἕνα ἐγώ, μοῦ τὸ βρίσκεις;

— Ἀκούς ἐκεῖ! Γιά πέ μου το! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Ἀκούσε λοιπὸν: Ἐγὼ εἶνα πρᾶγμα κατὰ κί, πού εἶνε πρᾶσινο, κρεμασμένο 'ς τὴ μέση τῆς σάλας καί... ἂν το γγίξῃς, θὰ σκούξῃ. Τί εἶνε;

Ἡ Ἀγλαΐτσα τὸν ἔβλεπε νὰ τῆς το ἐπαναλάβῃ καὶ ἐσκέφθη... ἐσκέφθη... ἐσκέφθη... Τίποτε! ἦτο ἀδύνατον νὰ το εὕρῃ, ἀδύνατον!

Ο κύρ Σταθὴς ἐθριάμβευε. Τὰ μάτια τοῦ ἔχουναν σπίθες καὶ τὸ γέλιο τοῦ ἀντηχοῦσε δυνατὸ.

— Βλέπεις; ἔλεγε· βλέπεις πού δὲν το βρίσκεις; χὰ, χὰ, χὰ!

— Μὰ τί ἀνέτη αἰνίγμα εἶνε αὐτό; εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα. Καλὲ μὴν εἶνε ἡ λάμπα;... Μὰ δὲν το πιστεύω...

— Ἡ λάμπα;... χὰ, χὰ, χὰ...

Ἀκούς ἐκεῖ ἡ λάμπα! καὶ πού τὴν ἤρ-
ρες τὴ λάμπα; χὰ, χὰ, χὰ!

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ... ἔλεγε...

ἐπειδὴ ἔχει πρᾶσινο ἀμπαζοῦρ... καὶ εἶνε κρεμασμένη 'στὴ μέση τῆς κά-
μαρας... καί...

— Καί ἂν τὴ γγίξῃς, θὰ σκούξῃ;

— Ἐνὸμισα πῶς ἐννοεῖς τὸ κομδί τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος πού ἔχει ἀπὸ κάτω. Ἀμὰ τὸ πατήσης, σκούζει...

— Τίποτε! τίποτε! εἶπεν ὁ κύρ Σταθὴς· δὲν εἶνε ἡ λάμπα.

— Τί εἶνε λοιπὸν;

— Νὰ σ' το πῶ; ἔ;

— Ὅχι ἀκόμη...

— Νὰ σ' το πῶ γιατί δὲν θὰ τῶδρης ποτέ.

— Ἐλα, πέ το.

— Τὸ σκουμβρί!

— Τὸ σκουμβρί; !!! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐτσα, ἀναπηδῶσα, με μᾶτια γουρλωμένα. Ἐπειτα τὴν ἔπιασε ἕνα γέλιο τόσον δυνατόν, ὥστε ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥραν ἠμπόρεσε νὰ εἴπῃ:

— Ἀμ δὲν εἶνε Αἰνίγμα αὐτὸ, κύρ Σταθὴ! !

— Μπᾶ! καὶ γιατί;

— Μὰ τί; πρᾶσινο εἶνε τὸ σκουμβρί;

— Ἄν το βᾷψῃς πρᾶσινο, δὲν θὰ εἶνε πρᾶσινο; ἀντεῖπεν ὁ κύρ Σταθὴς.

— Μὰ καλὰ εἶνε κρεμασμένο 'στὴ μέση τῆς σάλας;

— Καί ἂν το κρεμάσῃς ἐσὺ, δὲν θὰ εἶνε κρεμασμένο; ἀντεῖπεν ὁ κύρ Σταθὴς.

— Μὰ καλὰ καὶ ἂν το γγίξῃς θὰ σκούξῃ;

— Ο κύρ Σταθὴς ἐστάθη, προσέλαβεν

ὑφὸς πονηρὸν καὶ ἀπήντησεν εἰς ἄλλον τόνον:

— Ἐ, αὐτὸ πειὰ ἔτσι σοῦ τῶπα, γιὰ νὰ μὴ τὸ βρῇς εὐκολά!

Τότε ἡ Ἀγλαΐτσα ἔκαμιν ὅ,τι κάμνετε τώρα καὶ σεῖς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΙΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνας μπῆκε κόκκος ἄμμου
σὲ μικρὸ παιδίον· ματάκι...
Τὸ παιδίον: — Ἀχ, μπᾶμπά μου,
πῶς θὰ ἔγῃ; τί θὰ γενῇ;
Κι' ὁ μπᾶμπάς του: — Ἀσὲ λιγάκι.
Ἐννοια σου, δὲν θὰ πονῇ!

Πλὴν ἀκόμα τοῦ πονοῦσε.
Ἐτοῦ ματιοῦ τοῦ ἐκεῖ τὴν ἄκρη·
Τὸν μπᾶμπά πάλι ζητοῦσε...
Κι' ὁ μπᾶμπάς του με ἰσχυρῇ:
— Ἐννοια σου, καὶ μ' ἕνα δάκρυ
θὰ κυλίσῃ καὶ θὰ ἔγῃ.

— Καλὲ ξέρεις, τί ἐγὼ λέω; ;
(τοῦ προσθέτει τὸ παιδάκι)
ἔταν με μαλόν, κλαίω,
ἢ καμμιὰ μου ἡ ἀγαθὴ...
Μιὰ ἀτάξια τώρα ἄς κάμω,
'κεῖ που παίζω μέσ' 'στὴν ἄμμο.
'καὶ νὰ κλάψῃ τὸ ματάκι...
'στὴ στιγμὴ νὰ γιὰτρευθῇ!

Ἐστῆκε ὑπὸ τῆς Φροσύνης: I. Καμπούρογλου καὶ ἀπὸ τὴν συλλογὴν πού ἐτοιμαζοῦν πρὸς ἐκδόσιν ὁ Μπαμπάς, τῆς.

Ο Δρομέδς Φινδιππίδης στέλλει πρὸς τὴν Διάπλασιν μερικὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Καὶ λησμονηθῇ, πρὶν νὰ τὰς υπογράψῃ, ἐσημείωσεν: «Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς»...

Ἐστῆκε ὑπὸ τοῦ Ἀγρινοῦ

Π Ρ Ο Α Σ Ἐξεδόθη

Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ANDRÉ LAURIE

καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπεριληφθέντων ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῃ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μεταφράσιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μετὰ προλογὸν ὑπὸ ΣΠΥΡ. Π. ΔΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 380 σελίδων ἐπὶ ἀρίστου χαρτὸν, κοσμημένος δι' 25 λαμπρῶν εἰκόνων.

(Πρόας ὁ Νικίου ἐτυπώθη διὰ στοιχείων ὕλης καινοουργῶν ἐκ τοῦ χυτηρίου Ἀνέστη Κωνταντινίδου, πρώτην φορὰν χρησιμοποιηθέντων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀδετον... φρ. 3,50

Χρυδόδετον... φρ. 5.—

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1899, νὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των, συμπληρῶντες τὸ προποστανὲν *Δελτίον Ἐγγραφῆς* καὶ ἐπιστρέφοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς (7 δρ διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1898, ἦτοι ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, δικαιούνται νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν Προνομίων, τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 48ου φυλλαδίου. Ἐκτὸς τούτου θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ *Δαχέιον*, ὅπως καὶ πάντες οἱ μέχρι τοῦδε ἔγγραφέντες διὰ τὸ 1899.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1899, ἦτοι ἐντὸς τῆς δευτέρας προθεσμίας, μόνον εἰς τὸ *Δαχέιον* θὰ λάβουν μέρος, κατὰ τὸ ὅποσον θὰ διανμηθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς Δῶρα ἀξίας 700 δραχμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ *Δαχείου* εἰς τὸ προσχές.

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΞΕΣΠΑΣΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ
ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ Ξεσπάσθωμα ἤρτισεν ἀπὸ τώρα... ἤρ-
χισε πρὶν νὰ στείλῃ ἀκόμη τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1899. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀπ' οὐ τὰς στείλῃ! Ἄ, χωρὶς ἄλλο, τὸ ἐρεταινὸν Ξεσπάσθωμα θὰ μας φέρῃ περισσοτέρους ἀπὸ 2.000 νέους συνδρομητὰς, διότι οἱ οἱ φίλοι μου δεικνύουν ἔκτακτον προθυμίαν καὶ θὰ καταβάλουν μεγάλας προσπάθειας, διὰ νὰ πραγματοποιήθῃ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου χωρὶς ναυτήση ἢ συνδρομή. Καὶ ἀπὸ τὰς 12 σελίδας, τὰς ὅποιας θὰ ἔχωμεν μετ' ὀλίγων—εἰμαι βεβαία,—ἔως τὰς 16, τὰς ὁποίας ὀνειρευνόμεθα, ἡ ἀπόστασις δὲν θὰ εἶνε τότε παρὰ ἕν βῆμα καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ νέος Διὶς εἰμφορεῖ νὰ μας εὕρῃ εἰς πρόσθον καὶ πλήρῃ ἀκμῇ. Λοιπὸν, ζήτω τὸ Ξεσπάσθωμα, καὶ ἐμπρός!

Καὶ μίᾳ ὑπόμνησις: — Ὅσοι ἔχουν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Ξεσπάσθωμα τοῦ 1898, ἄδωρα τῆς Διαπλάσεως ἦτοι Γραμμάτια ἀξίας μιᾶς δραχμῆς ἢ ἐνὸς φράγκου, ἐξοφλητέα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν, παρακαλοῦνται νὰ μοῦ τὰ στείλουν μετ' τὴν σχετικὴν παραγγελίαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τούτου. Διότι, κατὰ τὸν Κανονισμόν, παρερχομένης τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898, τὰ γραμμάτια αὐτὰ εἶνε ἄχρηστα.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μικρά, Μεγαλύτερα, Μεγάλα.

ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὁ πασίγνωστος πεζογράφος καὶ ποιητής, πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγων Συλλογῶν Ποιημάτων διὰ παιδία. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου, τὴν ἐκδόσιν τοῦ ὁποῦ ἀνέλαβε τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἐστίας. θὰ σας εἴπω τὰ δέοντα ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν, δημοσιεύω ἐν Παιδικὸν Πνεῦμα, τὸ ὅποσον ἀπὸ τὴν Συλλογὴν αὐτὴν μοῦ ἐστειλεν ἡ ἀγαπητὴ φίλη μου Φροσύνη, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ ποιητοῦ, μετ' τὴν ὑπόσχεσιν μάλιστα διὰ τὰ μοῦ στείλῃ καὶ ἐν ἄλλῳ ποιήματι τοῦ μπαμπᾶ τῆς, ἀπὸ τὴν ἰδίαν Συλλογὴν, διὰ νὰ το δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Κιθαροῦδ Ἀπολλων, ἐνόμιζα διὰ μὲ εἶχες λησμονηθῇ πλέον. Φαντάζεσαι λοιπὸν τὴν χά-
ράν μου ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, τὴν τό-
σον ἐνθουσιώδη ὑπὲρ τοῦ Ξεσπάσθωματος. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλαδία πού σου ἔλειπν.

Ὅχι, Ἀσπρη Γάτα, ἡ Φανὴ Μικρούλακῃ ἔδν ἦτο συνδρομητρία μου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπῇ διὰ ἐλυπήθηκα ὀλιγώτερον... Πάντοτε

λυποῦμαι βαθύτατα ὅταν μανθάνω τὸν θάνατον νεαρῶν ὑπάρξεων· διότι ἀπὸ τὴν νέαν γενεάν ἐλ-
πίζω νὰ δοῦσθῃ καὶ νὰ τιμηθῇ ἡ γλυκεῖά μας Ἑλλάς.

Λευκὴ Καμέλια (Μ. Π.) αὐτὸ εἶνε τὸ ψευ-
δώνυμόν σου Κ' ἐγὼ εἰμαι καταχαρούμενη πού θὰ μοῦ γράφῃς.

Εἰμαι αὐδομήτρια—μοῦ γράφει ἡ Ναυτο-
πούλα τῆς Ἀνδρον, — καὶ εἰς ἕνα γαλλικὸν περιοδικὸν τὸ «Petit Français». Ὁρατὸν εἶνε κ' ἐκεῖνο· ἀλλ' ὅποια διαφορὰ δταν τὸ συγκρίνω μετ' τὴν Διάπλασίν μου! Διαφέρει ὅσον ἡ γαλήνη ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Οὔτε Ἀλληλογραφίαν ἔχει, οὔτε Διαγωνισμούς, οὔτε Δινίγματα· ἕνα ὅσο τὸ πολὺ, καὶ τίποτε ἄλλο. Χθὲς ἤλθε κάποια ἐπί-
σκεψις, καὶ ὤμιλουν περὶ τῆς Βασιλισσῆς Βικτωρίας, διὲν εὐτυχῇ, διὲν ἔχει κράτος μέγα κτλ. Λοιπὸν ἐγὼ εἶπα:—Μπᾶ! εἶνε εὐτυχιστέ-
ρα ἀπὸ ἐμὲ, ὅταν λαμβάνω τὴν Διάπλασιν; — Καὶ οἱ οἱ ἐγέλασαν.

Ὡς ἐξῆς μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἡ φίλης μου Ἀστεικῆς Νδῆ ἀπὸ τὸ τελευταῖον εἰς Πάτρας ταξιδίον τῆς: «Ἐγνώρισα ἐκεῖ πολ-
λὰς συνδρομητριάς σου· δὲν ἤξεύρεις πόσον σὲ ἀγαποῦν! » ἀκούς ἐκεῖ πού δὲν το εὕρω! !
«ἐνθουσιασμός» μέγας ἐπικρατεῖ, μικροὶ καὶ με-
γάλοι μετ' ὀνόματι σου ἔχουν νὰ κάμουν. Ἄν καμ-
μιαν φορὴν ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναικάς νὰ ἐκτε-
θοῦν ὡς ὑποψήφιοι, βεβαίως, ἀγαπητὴ μου Διά-
πλασις, πρέπει νὰ ἐκλέξῃς τὴν ἐπαρχίαν Πα-
τρῶν... Ἐκεῖ ὁ Ἀγεωμετρήσιμος, ἡ Τα-
ναγραία Κόρη, ἡ Ἰρίς, ὁ Πατριάρχης Κόλ-
πος, αἱ ἐδελφαὶ Κορύλλου κτλ. κτλ. κάμνουν διαδηλώσεις διὰ σέ. Αὐταί, ἀγαπητὴ μου, εἶνε περισσοτέρων θερμὰ καὶ ἐνθουσιώδεις ἀπὸ ἡμᾶς τὸς Ἀθηναίους, μολοντοὶ ἐπίστευα τὸ ἐναντίον. »
Ἐγὼ ὅμως, ἂν καὶ εὐχαριστῶ πολὺ τὰς Πατρι-
νάς, δὲν ἔχω κανένα παρῆγονον καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηναίας. Εἶνε τὸσον ἐνθουσιώδεις καὶ αὐταί! Παράδειγμα αὐτῆς ἡ Ἀστεικὴ Νδῆ!

Ἀμὲ εἰς τὸ Πειραιᾶ; Τί ἐνθουσιασμός καὶ ἐκεῖ! Ἰδοὺ π. χ. τί μοῦ γράφει σήμερον ὁ Ἀγρινοῦς: «... Πηγαίνω με πολλοὺς ἐν-
θέρμους φίλους σου, — τοὺς ὁποῖους ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω καὶ» ἐκάστην διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν τρέφουν πρὸς σέ, καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας πού κάμνουν διὰ νὰ σοῦ ἐγγράψουν φίλους—καὶ συζητοῦμεν περὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τῶν ἀπο-
ρῶντων σε. Πράττομεν δηλαδὴ τὸ ἔργον τῶν ἀ-
ληθινῶν Ἑλληνοπαίδων, διότι ἐγὼ δὲν νομίζω Ἑλληνόπαιδα τὸν μὴ ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν Διάπλασιν.

Θαλασσοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, ἀλλὰ δὲν γράφω τὰρχικὰ σου διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων... Γράψε μου ὅχι βῆρος, ἀλλ' ἀπεναντίας μεγάλην εὐχαρίστησιν θὰ μοῦ δίδουν αἱ ἐπιστολαί σου, ἂν κρίνω ἐκ τῆς σημερινῆς ὁρασιότητος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ με-
λετώμενον Ξεσπάσθωμα.

Δεσποινὶς Σατωβριάνδου, τὰ ψευδώνυμα πού μοῦ προτείνεις εἶνε ὅλα πιασμένα· ἂν θὰ προτείνῃς νέα, στείλε καὶ ἰ δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγὴν, συμφώνως μετ' τὸν Κανονισμόν.

Ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιόν σου, Μικρὴ Τυρανίστις. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ χαρίσων τὸ ὑπόλοιπον οἱ ψηφισαντες; Καὶ τί θὰ με ὠφελοῦσαν 360 συνδρομαί, ἀπ' οὐ χρειάζονται 2,000; Μόνον ὁ τρόπος πού εἶπα ὑπάρ-
χει, κανεὶς ἄλλος. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀκούστητον φροντίδα σου.

Ἀρσός τῆς Τροικητίας (Μ. Κ.) ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου.

Φανὴ Καλογεροπούλου, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάσθωμά σου, ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα πρῶτα.

Ροδοστεφανομένη Ἀνοΐς (Φ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα· ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνότατα.

Ἀσπρη τὸ Βέγα ἔχεις δικαίον· ὑπάρχει ἐν τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 712 Ἀ-
σπριν. Ὁ τόνος πρέπει νὰ ἀναγισθῇ καὶ ὄχι

νὰ καταβισθῇ. Σοῦ ἔστειλα μίαν δέσμην Μι-
κρῶν Μυστικῶν.

Διχομαί πολὺ εὐχαρίστως εἰς τὴν Ἀλληλογρα-
φίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου καὶ τὸν ἀγαπητὸν μου Ἀριστομένην τὸν Μεσσή-
νιον (Φ. Π.)

«Πόσον ὠραία εἶνε αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις τοῦ Κόδρου!—μοῦ γράφει ἡ Ναυτοπούλα, —σὲ βεβαίως διὰ μὲ ἔχουν καταμαγεύσει. » Ὡς πρὸς αὐτὸ συμφωνεῖς μετ' τὸν Ἀστέρα τοῦ Βέγα, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει τὰ ἴδια, ἀλλὰ καὶ μετ' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς, ἐλπίζω, διότι αἱ Ἀσκήσεις τοῦ Κόδρου εἶνε πραγματικῶς ὠραία καὶ πρω-
τότυποι. Ἡ λύσις τῆς «Κεκρυμμένης Παροι-
λίας» συνίσταται εἰς τὸ νάνακαλύψῃς, νὰ ἐξεχω-
ρίσῃς κατὰ *σειρὰν* τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἀπο-
τελοῦν τὴν παροιμίαν, παρενθεθεμένας ἐντέχνως ἐντὸς το

τὴν Ἀντιγόνην, Μικρὸν Διάβολον καὶ Ρωμαιοπούλαν — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸν Ναυάρχον τῆς Βασιλείας, Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Μίαν Τρελοῦσαν, Μοδῶν τῆς Αἰσιοπρομαίας καὶ Ἀστερίσκον Νύκτα. — ὁ Τίς τῆς Νυκτός μετὰ τὸν Ἰππότην τῶν Ἀνέμων, Πράσινο Λιβάδι, Ναυτοπούλου καὶ Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὴν Αἰγυπιαίαν Ἀθηνῶν, Πάντοτε Φαίδραν, Στήριγμα τῆς Μητρός, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Φεγγυόλην Ἀνθρώπου. — ἡ Βασίλισσα Μαργῶ μετὰ τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ταπεινὸν Ἴον, Μίαν Τρελοῦσαν, Δέαν Χρυσάνθη Ράχου καὶ Ἀῶραν τοῦ Φαλήρου. — ἡ Πάλλουσα Καρδία μετὰ τὴν Ἑλένην Κομπούνη Φιλέρημον Ἴον, Ἑλληνικήν Θάλασσαν, Ἰωάννην Δίρκον καὶ Ὀχρὰν Σελήνην — ἡ Ἰωάννα Γρεῦ μετὰ τὴν Ἑλένην Κομπούνη, Ἑλληνικήν Θάλασσαν, Ὀχρὰν Σελήνην καὶ Φιλέρημον Ἴον — ἡ Μικρὰ Περιγητρία μετὰ τὸν Ἀρχιμάντιον καὶ τὸν Κολοκύθα Πάτερар — ὁ Ἀντιγόνης μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Βουνού. — ὁ Ἀρλετίνος μετὰ τὸ Φρούριον τῆς Κερκύρας Ἀρχιναυάρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ἑλληνικήν Σηφαίαν — τὸ Τί μετὰ τὸν Κόδρον Βεϊντόλουν, Φρούριον τῆς Κερκύρας Φάλοισα καὶ Δ. Δίπλαν — ἡ Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας μετὰ τὴν Ἑλληνικήν Θάλασσαν, Ἀντιγόνην Δημάκου, Ἀντίο Μαστέλλο, Κατσαρίδαν καὶ Πίτ Πίτ-Πλούμ — ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀντίο μετὰ τὸ Φωτοβόλον Ἀστὸν καὶ Κροκόπελλον Ἡώ — ἡ Ἀνδριάντα Βλασοπούλου μετὰ τὸν Νικόλαον Καρβούνην, Καλλιρρὴν Σταῖχον καὶ Ἀργύριον Σαπουναῖον. — ἡ Ἀνακατοῦρα μετὰ τὴν Τσουκνίδα, Φάλλουτα Ρύμκα, Κόντε Ραπαῖον. Τρεχαρνεόπουλον καὶ Μίαν Τρελοῦσαν. — ὁ Ζήτης μετὰ τὸν Μικρὸν Διάβολον. Πρόσεχε Καλά, Κάστε Βρέο καὶ Μὴν-τὸ-πῆς-σὲ-κατέγα — τὸ Μεσολογγιτάκι μετὰ τὸν Γιαννάκη Μανῆρον καὶ Μέλλουναν Καλλιτέχνην — ὁ Ἐμπεδοκλής μετὰ τὸ Φωτοβόλον Τοῦρον, Πῶς τα περνᾷς, Μὴν τα ρωτᾷς, Χρυσόψαρον καὶ Ξερητευμένην Συριανήν — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸ Παιδί τοῦ Λαοῦ καὶ Ἀντιγόνην — ὁ Δ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Καλλιόπην Παπακολλῆ — ὁ Ἡρώς τῆς Σύρου μετὰ τὴν Οὐρίχλην τῆς Ἀγγλίας — ἡ Ἐνδοξος Σαλαμίς μετὰ τὴν Ἐνδοξὸν Ἡμέραν, Τελευταίαν Χελιδόνα καὶ Οὐρίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ἀρατὸς μετὰ τὸν Ἀρχιναυάρχον Θεμιστοκλέα, Περσέα, Ἀρχαῖον, Πιλιάρχον Ἀντ Γκὺ καὶ Ἀντίο Μαστέλλο.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Συραῖαν Ἰωαννίδον (εὐχαριστῶ πολὺ ἀναμῶν τὰ ψευδώνυμα) Ναυτοπαῖδα, Σοφὸν Πιττακὸν (πολὺ λογικὸν τὸ ἐπιχειρημα σου περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ξεσπαθώματος· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής) Ο. Γ. Βεϊντόλουν (ἐστεῖλα) Φιλοπάτριδι Ἰάδα, Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην, Ἰὶδὸν τῆς Νυκτός (τὰ τετράδια ἐλήφθισαν) Λούσιον, Β. Παῦν (σοῦ ἐστεῖλα τὰ φυλλάδια· διὰ τὰς λύσεις γίνεται Διαγωνισμός τακτικὸς δὲν εἶδες τὸν Κανονισμόν;) Ἀντιγόνη (ἴδι' ὅσους σοῦ ἐξήγησαν ἀνταλλαγὴν μετὰ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς τετράδια μετὰ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον) ἄλλως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σε ἀναγνωρίσουν) Γλυκὸ Φιλάκι (θὰ τὸ νάθῃς δὲν δημοσιεύῃς ἢ κρίσεις) Δευκόπερον Ἀγγελον (καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὅποια τροπτεῖς ἢ ἀδελφὴ σου εἶνε ἐλεύθερα· δὲν θὰ μου γράψῃς λόγον, ἂς λάβῃ ὅποιον τῆς ἀρέσῃ καλλιτέραν) (ἴδιαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· μὴν ἀνησυχῇς) Φιλόμοσον Παῖδα (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπιστολὸν μου ἤρεσε· σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ ἀγνώσῃς τὴν Μικρὰν Στιχοῦργον

κὴν, ποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896) Λιμενοβάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου (ἴδιαι οἱ τόμοι τῆς Ἀ' Περιόδου ὑπάρχουν καὶ χρυσόδοτοι ἀνὰ δύο, καθὼς βλέπεις καὶ εἰς τὸν Τιμοκῆ-λόγον ποῦ σὰς ἐστεῖλα μαζί μετὰ τὸν Δελτίν τῆς Ἑγγραφῆς) Λιακὸν Ὀρίζοντα (ὁ κύριος περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ γράφεις, δὲν μοὶ ἐστεῖλεν ἀκόμη ὡς τὴν συνδρομὴν σου, οὗτε τὸ ἀντίτιμον τοῦ Πρόαντος· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ξεσπαθώματος διηγήσεις σου) Γ. Ἀθαλασιόδην (ἐστεῖλα) Ἰωάννην Γρεῦ καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀπὸ κοινοῦ γραφεῖσα ἐπιστολή σας) Μικρὰν Περιγητρίαν, Ἑθνικὸν Λύκειον (ῥῶρα μόλις θὰ λάβῃς καὶ παλαιὰ τετράδια, διότι τῶρα μόλις ἐμάθα τὴν διευθύνσιν σου ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου) Δελφίνα τοῦ Ἐδδείου, Φαίδρα Χ. Σαμαρτζίδην, Χρυσὸν Βέλος, Πιλιόλουστον Προῖαν, Ἀρλετίνον (ἐστεῖλα) Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Πέτρον Πολιτάκη (ναί· ἀλλ' ἐὰν δύναται νὰ ἐπαρμολῇ εἰς ἑλὰς τὴς προτεινομένης λέξεως) Νύμφην Καλὴν, Μαρμὰρ τῆς Ἀφρικῆς, Ναῖαδα (ἐμπρός λοιπὸν! νὰ σε ἰδῶ! πολὺ μὲν ἤρεσαν ὅσα γράφεις κατὰ τῶν κολάων) Μιτυληναῖον Ἀρίωνα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην, καθὼς καὶ τὸ Ὁρατὸν Τριανταφυλλάκι ποῦ σ' ἔκαμε νὰ μου γράψῃς) Δίρκ Πέτερς (ἐστεῖλα) Νεαράν Καλλιτέχνην (ἐστεῖλα τὴν ἐπιστολήν σου) Τί-με-μέλει (ναί· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ταμείψω τοὺς προθύμους) Χρυσόψαρον Πακτωλὸν (πραγματικῶς, πολλοὶ ἀλλὰζον ψευδώνυμα αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὥστε διότι πλησιάζει τὸ νέον ἔτος) Μέλλουναν Καλλιτέχνην, Ἀλέξανδρον Πάγκαλον (ἐστεῖλα) Ἀνακατοῦραν (καλὴ σεῖς περὶ τὴν θαυμασίαν εἰς τὸ Σχολεῖον! ἔδωσα τὴν πρὸς τὸν Ἀντιόχον ἐπιστολήν σου) Μαρίαν Ε. Σταματοπούλου, Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας (καὶ διατί; πῶς ἔρχονται τόσο ἄλλοι;) Ἀδριάναν Ν. Βλασοπούλου, Ζήτην (δὲν τὴν ἔλαβον· μὴπως εἶχεν ἀνεπαρκῆς γραμματισμὸν; ἐξέτασε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον) Ναυσταδὸν Χόντζαν, Μεσολογγιτάκι (ἂ, ὄχι, ἡ Πίσσα δὲ εἶνε καθόλου εὐχαριστημένη· ἤκουσε τόσα παράπονα!) Φιλέρημον Ἴον (καὶ ἂν τὸ νέον μυθιστόρημα θὰ εἶνε ἀκόμη καλλίτερον;· ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀλήθεια σοῦ ἐπέρασεν ἀμέσως) Ἀκρίταν, Γ. Γ. Κοτζίαν (χωρὶς δραχμὴν; ὄχι) Χρυσωμένην Ἀνατολήν, Κόδρον (εἶδες πλέον τί σου ἀπῆντησα) Δ. Π. Δρίβαν, Ἡρώα τῆς Σύρου, Μαραθώνιον Δρομέα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλκω μετὰ τὴν 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9 Ἰανουαρίου

Ο ἄρθε· τὸν λύσεις, ἐπὶ τοῦ ἡμεῖς δὲν· ἡ γράμμι· τὰ· λύσεις τὸν οἱ διαγωνισμοὶ, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖᾳ μας εἰς φακέλους, ἂν ἔχαστο· περιέχει 21 φύλλα καὶ τιμᾷται 20 λ.

742. Δεξιόγραφος

Ἐνα . . . μεθὶν καὶ μ' ἄνθ' ἂν ὦ λύ-α, τὸν [συνδέσῃς]

Κράτος ναυτικόν, γενναῖον, παρρηχὺς θύποτελέσης.

Εστάλη ὑπὸ Κλειοῦλου, Γ. Φιλαρέτου

743. Στοιχειόγραφος

Ἐναν κειρὸ ἢ ράχη μου ἦτον θεοῦ κοίτη·

Ἄλλ' ἂν μ' ἄλλ' ἄλλ' τὴν οὐρτ,

Γίνεται ἀμέσως μὴ χαρὰ

Τάρος καὶ θυλοκρέββατο ἔς ἀμέτρητη μαρίδα!

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσιου

744. Ἀναγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτυς.

Εἰς τὰ ζῶα νὰ με γυρῶς.

Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,

Τότε πλὴ με μαγευεῖς.

Εστάλη ὑπὸ Νέφυρος Μ. Μπουρδίου

745. Αἴνιγμα.

Μὲ τὸ ἰος εἶμαι ἄστρον,

Μὲ τὸ εἶα ἐπαρχία,

Μὲ τὸ ἰας δὲ προφήτης·

Εὑρε τῶρα καὶ τὰ τρία :

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φάλλουτα Ρύμκα

746. Μαϊάνδρος.

*****	*****	*****
★	★	★
★	★	★
★	★	★
*****	*****	*****

Νῆντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάναγινώσκται κατὰ σειράν : ἀντωνυμία, χώρα τῆς Ἀσίας, μέγα προτέρημα, οὐράνιον σῶμα, μέλος τοῦ σώματος, θεά, οὐράνιον σῶμα, φαινόμενον ἀτμοσφαιρικόν ἢ θαλάσσιον, πτηνόν, σὸρας.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπιαίας Ἀθηνῶς

747. Περόνη.

★	★	★
★	★	★
★	★	★
★	★	★
★	★	★
★	★	★
★	★	★
★	★	★

ἀριστερῇ Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδας

748. Πρόβλημα.

Παιδίον ἐρωτηθὲν πόσων ἐτῶν εἶνε, ἀπεκρίθη : Ἐὰν ὑπερβῶ τὰ 12 ἔτη κατὰ τόσα, ἔσα μοῦ λείπουν, θὰ ἔχω ἡλικίαν διπλασίαν τῆς σημερινῆς. Πόσων ἐτῶν εἶνε ;

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πηνελόπης τῆς Ερμού

749. — 753. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο οἰωνοθήποτε γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τόστις λέξεις.

Σιγή, σινδὼν, σκαφίς, σκευός, Ἄρρα.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαρνεόπουλου

754. Φωνεντόλιπον.

★-πρκπ-κκ-τ-τ-π-π-π-π

Εστάλη ὑπὸ τῆς Αλομήτου Αηδόνος

755. Γρίφος.

Μ x Θ μυαλό, μυαλό, μυαλό.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αιθαλοῦ Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 26 Ἰουλίου ἔ

560. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, Ἴος). — 561.

Φαλάκρα (φα, λα, κρ). — 562. Ἡτοι, Οἶτη. —

563. ΝΑ ΠΟ-ΛΕ-ΩΝ 564

ΠΟ-ΤΕ ΡΟΣ

ΛΕ-ΡΟΣ

ΩΝ

565. ΑΜΦΙΠΟΔΙΣ μῖσος

Φίλιππος, ἵππος, πόλις, ὄσ

τα, λίπος, Σάμος. — 566-567

1, Νῆσος, νόσος, πόσις, πόσις, πόσις. — 2, Αἶξ, αἶξ, αἶξ,

πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς, πῆς,

πῆς, πῆς. — 568-572. Γι-

νομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ

γράμματος Κ σχηματίζονται αἱ λέξεις : ὄρκος,

καρίς, κορμός, φάκελος, κάλυξ. — 573.

Ἡ Μέννα (με Κ). — 574. ΙΑΩΩΝ (1, κρῖος.

2, Καιοῖα. 3 Μεσσηνία 4, ΚΩς. 5, ἸΝα).

— 575. Ἡ κλίμαξ ἔχει 119 βαθμίδας. — 576.

Εἰ χωλῶ παροικίησιν, ὑποσκόζειν μαθήσῃ.

— 577. Κατὰ ἀπαρχὴν γίνεται τέλος κακόν. —

578. Μέτρησον πρῶτα, ποιήσον εἶτα.